

Koinonia în Biserica Primară (3)

Părtășia nu are doar *ingrediente și dușmani*.
Textul din **Fapte 6.1-7**

ne dezvăluie noi fațete ale *koinoniei* creștine. Pasajul are o valoare pastorală și ecleziologică evidentă, iar cercetătorii găsesc aici fundamente pentru slujirea diaconală. Dar, dincolo de aceste elemente, secțiunea cred că precizează, implicit, și **RIGORILE părtășiei**. Poți constata lucrul acesta la o simplă lectură. Numărul convertiților crescuse, responsabilitățile se înmulțiseră, presiunea eclezială era din ce în ce mai puternică. O situație anume – nemulțumirea văduvelor iudeilor elenizați – a condus comunitatea din Ierusalim la redefinire. Era nevoie de această redefinire, de această re poziționare pastorală.

Cornilescu traduce prin verbul *a cărti* atitudinea acelor văduve, dar la fel de bine ar merge și verbul *a se plânge*. Ocurențe paralele avem în Gen. 21.25 unde Avraam a băgat de vină lui Abimelec pentru o fântână; Num. 11.1, unde poporul cărtește în gura mare și Luca 5.30, unde fariseii cărteau împotriva ucenicilor pentru că stau la masă cu vameșii.

Interesant este că Biserica Primară are o scăpare chiar în domeniul unde stătea cel mai bine: cel social. În Fapte 2 citim că fiecare primea după nevoi, în Fapte 6 citim că unii au fost trecuți cu vederea. În consecință, apostolii se întrunesc și convoacă adunarea credincioșilor, apoi stabilesc prioritățile. Atunci își dau seama că mai au nevoie de o categorie de slujitori – diaconii – și procedează în consecință. Ei continuă să predice Cuvântul lui Dumnezeu, iar diaconii slujesc la mese. Lucrarea înaintează și chiar unii preoți se întorc la credință. Putem, așadar, stabili câteva rigori ale părtășiei plecând de la acest pasaj.

Prima rigoare: **propovăduirea Cuvântului este o prioritate**.

Apostolii deja suferiseră pentru această slujire, cum ar fi abandonat-o chiar acum?! Aveau o însărcinare specială făcută de Hristos cel Înviat, cum ar fi putut-o neglija?! De altfel, aversiunea mai marilor iudei era îndreptată cu precădere împotriva proclamării. Chiar și în fața noilor provocări, apostolii rămân consecvenți slujirii lor. Efervescența convertirilor avea o temelie solidă: predicarea riguroasă a Veștii Bune. Cred că și azi, o biserică proclamatoare va rămâne în picioare, indiferent de bătaia vânturilor și a valurilor.

A doua rigoare: **aplanarea tensiunilor este urgentă**. Maniera operativă în care acționează cei doisprezece este salutară. Orice tensiune neamortizată la timp degenerază. A amâna intervenția este egal cu a lăsa lucrurile în cădere liberă. Desigur, multe lucruri erau importante atunci, cum sunt și acum, dar aplanarea tensiunii existente era o urgență. Diavolul este un maestru al intrigilor și discordiei, tocmai de aceea trebuie acționat repede și eficient. Conflictul din sânul bisericii este aplanat, iar lucrurile pot să reintre în normal. Experiența oricărei comunități confirmă că tensiunile aduc stagnarea lucrării lui Dumnezeu și o atitudine nepotrivită din toate punctele de vedere.

A treia rigoare: **detaliile sunt de mare importanță**. Ca întotdeauna, mișcarea creștină avea obiective clare. Erau câteva lucruri fundamentale ce guvernau viața bisericii. Și totuși, detaliile puteau să stagneze totul. Cineva spunea că Dumnezeu stă în detaliu, iar umblarea noastră cu El certifică acest lucru. Lucruri aparent neimpor-

GHIȚĂ MOCAN

Presbiter, Biserica Filadelfia, Oradea

tante, oameni aparent neînsemnați, proporții ne semnificative, toate acestea tratate cu ușurință pot bloca întreg angrenajul. Cred că o biserică matură este mereu atentă la orice noutate și la detalii care pot trece neobservabile. O slujire pastorală completă înseamnă și o grijă specială față de sentimentele, dilemele și atitudinile celorlalți.

A patra rigoare: **caracterul este de neînlocuit**. Apostolii, dar și diaconii aleși, erau oameni de caracter. Competența caracterului era o cerință eliminatorie pentru slujitorii Bisericii Primare. Îndemânarea, talentul, instruirea, toate acestea sunt minunate și necesare... doar că nu sunt îndeajuns. Moralitatea și spiritualitatea trebuie să primeze. De-a lungul secolelor multe au fost exemplele de slujitori populari, dar lipsiți de caracter. Este ca și cum construim un edificiu impunător pe nisipuri mișcătoare. Marii oameni ai lui Dumnezeu au fost înainte de toate oameni de caracter. Credințioșii în lucrurile mici ne califică pentru cele mari.

Așadar, să rămânem fideli Cuvântului lui Dumnezeu și să întretinem relații vindecătoare unii cu alții. Biserica lui Hristos este locul ideal pentru cea mai sublimă părtășie. Totul trebuie să fie o pregustare pentru ce ne așteaptă în Împărăția lui Dumnezeu. Să dăm dovadă de maturitate și de discernământ.

Așa să ne ajute Dumnezeu!